

ella d'un element indispensable sobre tot als qui no compten amb medis de traslladar els seus malalts necessitats de cuidados peremptoris, a una capital.

No és, per aixó, la nostra intenció dir coses sobradament conegudes, malgrat haver estat sovint amagades sots l'anònim. Són únicament aquestes coses, que donen un segell ben propi

i característic i que situen benclarament la persona del Dr. Fàbregas tan en l'ordre polític com en la vida de relació, precises per a que hom pugui donar-se compte de que representa l'home que és avui el nostre candidat, i demà segurament la voluntat olotina portarà a la més alta representació del nostre districte.

El futur Parlament haurà de votar l'autonomia de Catalunya, hem d'assegurar-nos que el vot del districte olotí no hi manqui i que sigui resultament favorable.

DEL OU AL SOU.....

De la mateixa manera que un membre del cos humà que no servís, que s'el privés llarg temps de moviment, s'atrofiaria fins al punt de devenir inútil, els membres de la societat quan no tenen moviment, quan estan llarg temps sense servir, s'atrofien de tal manera que devenen també inútils i no fan res més que nosa. Aquest fenòmen es el que ja fa molt temps ha ocorregut als partits polítics extrems d'Espanya.

Concretant-nos ara al partit carlí, serà cosa fàcil demostrar, amb proves, çó que diem o sigui que no servint ja per a fer obra positiva a causa de la paralització a que s'ha condemnat, constitueix avui, i cada dia més, un gros destorb per a la realització dels mateixos ideals que aparenta defensar.

Aquestos venen designats amb els tres noms del lema que ostenta: Deu, Pàtria Rei. Doncs resulta que el partit carlí, de fet, o no fa res a favor dels ideals que aquests mots representen, és que el pitjor, els perjudica. Fixem-nos en els dos primers.

Els ideals religiosos tenen avui en el partit carlí un enemic més que un auxiliar. La toçuderia en voler vincular la Religió amb el partit carlí, la contumàcia en pretenir que aquest partit és l'únic en salvaguardar els interessos de l'Església, compromet greument a l'Església per tal que fa recaure damunt d'aquesta, als ulls de una gran part del poble, l'odiositat que el partit carlí s'ha guanyat amb els procediments de violència que sempre ha

preconitzat i que ha utilitzat sempre que ha pogut.

Per a evitar aixó l'Església ha dit clarament que «no se la deu en cap manera identificar ni confondre amb els partits polítics i que no es pot pretenir que Ella intervingui en els interessos i controverties dels partits per a afavorir als uns amb preferència als altres». Però els carlins prescindixen del manament de l'Església i, de fet, la barregen amb el seu partit, conseguint amb aixó que molts fidels que, en us d'un dret legítim, son enemics del partit carlí apareguin als ulls dels carlins ignorants o fanatitzats com a enemics de l'Església. La qual cosa ningú podrà negar que perjudica greument els interessos religiosos.

Els ideals patriòtics no sols avui es veuen privats del concurs del partit carlí sinó que amb ell tenen un gros destorb. Podriem citar varis fets que proven el que diem, però ens limitarem a posar de relleu el divorci complet que hi ha entre el partit carlí i el moviment renovador que commou actualment totes les terres hispàniques. Tothom sab que de l'Assemblea de Parlamentaris, punt de partida d'aquest moviment renovador, els carlins en desertaren ostensiblement. Tothom sab que l'única veu que sortí en defensa del govern Dato, quan aquest estava a punt de caure per l'empenta de la iniciada renovació, fou la veu del senyor Mella, el màxim i quasi diríem únic orientador del partit carlí. Tothom sab que la premsa carlina és la que més s'ha significat en criticar l'actual govern, la missió del qual és fer unes eleccions lliures que